18/12/2018

“Ο Θεός δεν είναι αφηρημένη ιδέα, αλλά πατρική αγκαλιά”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας

Την ποιμαντορική Εγκύκλιο για την εορτή των Χριστουγέννων εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Δράμας. Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμς κ. Παύλός αναφέρει: ”Ὁ Θεός, μετά τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι ἀφηρημένη ἰδέα, μήτε φιλοσοφικός στοχασμός ἀλλά μεγάλη πατρική ἀγκαλιά στήν ὁποία χωροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι”.

Ακολουθεί αναλυτικά το κείμενου της Εγκυκλίου:

«Τί θαυμάζεις, Μαριάμ ; Τί ἐκθαμβεῖσαι τῷ ἐν σοί ;

Ὅτι ἄχρονον υἱόν χρόνῳ ἐγέννησα, φησί».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εὔλογη ἡ ἀπορία, τό δέος, ἡ ἔκπληξη μπροστά στό μυστήριο πού ἔζησε ἡ Παναγία κατά τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀπρόσιτος καί ἀπερίγραπτος ἔγινε προσιτός καί περιγραπτός. Ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, χωρίς νά παύσει νά εἶναι Θεός. Καί ἔγινε ἄνθρωπος ὁ Θεός γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο.

Ὅλες οἱ γεννήσεις ἔχουν ἀρχή τό μηδέν μέσα στό χρόνο. Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιήθηκε μέσα στό χρόνο χωρίς ὅμως νά δεσμεύεται ἀπό αὐτόν, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι «ὁ πρό αἰώνων Θεός». Δέν ἄρχισε νά ὑπάρχει ἀπό τότε πού γεννήθηκε, ἀλλά ὑπῆρχε πρό πάντων τῶν αἰώνων.

Ἡ Ἐκκλησία μέ τήν ὑπέροχη ὑμνολογία της μᾶς καλεῖ νά συμμερισθοῦμε τόν θαυμασμό τῆς Μαριάμ καί νά ἐντρυφήσουμε στό μεγάλο γεγονός. Ὑπάρχουν ὅμως δυσκολίες. Αὐτές προέρχονται ἀπό τήν ἀσθένειά μας, τήν ἁμαρτία. Ὑπάρχουν μάτια πού δέν βλέπουν. Αὐτιά πού δέν ἀκοῦν. Ὄχι γιατί εἶναι ἐλαττωματικά ἀλλά γιατί ἡ ψυχή λόγῳ τῆς ἁμαρτίας εἶναι τυφλή, ἀσυγκίνητη καί ὁ ἔσω ἄνθρωπος νεκρός. Γι’ αὐτούς τούς ἀνθρώπους ὁ Προφήτης εἶπε : «ὀφθαλμούς ἔχουσι καί οὐκ ὄψονται, ὦτα ἔχουσι, καί οὐκ ἀκούσονται» (Ψαλμ. 113,13-14).

Ἡ ἀποστολή τοῦ Θεοῦ Λόγου στόν κόσμο στόχευε νά σταματήσει τήν κίνηση τοῦ ἀνθρώπου πρός τήν φθορά καί τόν θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος διαλύθηκε ἀπό τήν ἁμαρτία, γυμνώθηκε ἀπό τό ἔνδυμα τῆς ἀθανασίας, διέκοψε τήν ἐπικοινωνία του μέ τούς ἀγγέλους, ἔχασε τήν αἰωνιότητα τῆς ἐπαφῆς μέ τό ἀγαθό καί σάν ἕνα πήλινο σκεῦος ἔσπασε πάνω στή γῆ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης λέει ὅτι ἡ ἁμαρτία τόν ἄνθρωπο «πτῶμα ἐποίησεν» (PG 44, 508 CD, εἰς τούς Ψαλμούς).

Τά ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν τραγικά. Μέ τήν ἁμαρτία ἔχασε ὁ ἄνθρωπος τήν εἰρήνη μέ τόν Θεό. Ἔπειτα ἔχασε τήν εἰρήνη μέ τόν ἑαυτό του καί στή συνέχεια μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Τό ἀνθρώπινο γένος μέχρι τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἔζησε σέ «νύχτα» ταραχῆς καί ἀποξένωσης ἀπό τόν Θεό. Ὅμως ὁ Θεός Πατέρας, ἔστειλε τόν Γιό Του κάτω στήν γῆ. Ἔστειλε τόν «μεγάλης βουλῆς ἄγγελο» (Ἡσαΐας 9,6), γιά νά φέρει στόν κόσμο τήν εἰρήνη. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καί μᾶς δίδαξε τήν «Θεογνωσία». Γι’ αὐτό καί ἡ Γέννησή Του «ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως».

Ὁ Θεός, μετά τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι ἀφηρημένη ἰδέα, μήτε φιλοσοφικός στοχασμός ἀλλά μεγάλη πατρική ἀγκαλιά στήν ὁποία χωροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ γιοί καί οἱ θυγατέρες Του. «Καί ἔσομαι αὐτοῖς εἰς πατέρα καί αὐτοί ἔσονταί μοι εἰς υἱούς καί θυγατέρας» (Β΄ Κορ. 6, 18). Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀποκάλυψε τόν Θεό ὄχι ὡς σύμβολο φόβου, ἀλλά ὡς Πατέρα γεμᾶτο στοργή πού

ἀγαπᾶ τόν κόσμο σέ τέτοιο βαθμό «ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωήν αἰώνιον» (Ἰωαν. 3,16). Σκόρπισε τό φῶς τῆς Θεογνωσίας καί τήν ἐπίγνωση τῆς «υἱοθεσίας», φωτίζοντας τά ἀκατάλυτα ἐκεῖνα σημάδια τῆς θείας εἰκόνας Του πού σημαδεύουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἀρχή τῆς δημιουργίας του καί πού ἡ ἁμαρτία εἶχε καλύψει. «Εἰκών εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καί στίγματα φέρω πταισμάτων». Ἡ μεγάλη ἀλήθεια τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν τό τέλος τῆς λογικῆς καί τῆς σοφίας τοῦ κόσμου, ἀφοῦ αὐτή ἡ λογική πίστευε, ὅπως δίδασκαν οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, ὅτι «Θεός ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται».

Καί ἡ ἀλήθεια αὐτή σκόρπισε τήν γνώση τῆς «πατρότητας» τοῦ Θεοῦ καί τή δυνατότητα τῆς «υἱοθεσίας» γιά τόν κάθε ἄνθρωπο, πού εἶναι πρόσωπο καί ἔχει ἀνάγκη κοινωνίας μέ ἄλλο πρόσωπο γιά νά βγεῖ ἀπό τήν πλήξη καί τήν μοναξιά τῆς ἁμαρτίας. Τό θαῦμα αὐτό ὀφείλεται στήν παντοδυναμία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πού ἔχει δύο βασικά χαρακτηριστικά : πρῶτον, εἶναι καθολική, δηλαδή καλύπτει ὁλόκληρη τήν δημιουργία. Καί δεύτερον, εἶναι ἀγάπη πού μᾶς δίδεται δωρεάν. Γι’ αὐτό στή γλῶσσα τῆς θεολογίας ὀνομάζεται χάρις. Προσφέρεται στόν ἄνθρωπο ὡς χάρισμα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ὡς ἀντιμισθία γιά κάτι. Γι’ αὐτό ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς λέγει : «ὅτι ὁ νόμος διά Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διά Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωαν. 1,17).

Ἡ χάρις συνοδεύεται πάντοτε ἀπό τό ἱλαρό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κακή νύχτα τῆς ἁμαρτίας, ἀφοῦ μεγάλωσε ὅσο τῆς ἦταν δυνατό καί ἔφτασε μέ κάθε ἐπινόηση κακῶν στό ἀνώτερο μέγεθος, σήμερα ἀνακόπηκε καί ὠθεῖται στόν περιορισμό καί στόν ἀφανισμό.

Σήμερα συντρίβονται οἱ χάλκινες πύλες τοῦ θανάτου καί ἄνοιξαν οἱ πύλες τῆς δικαιοσύνης. Ἀπό ἄνθρωπο ἦρθε ὁ θάνατος καί ἀπό ἄνθρωπο ἦρθε ἡ σωτηρία. Ὁ πρῶτος ἔπεσε στήν ἁμαρτία, ὁ δεύτερος σήκωσε αὐτόν πού εἶχε πέσει. Ἡ γυναῖκα ὑπερασπίστηκε τή γυναῖκα. Ἡ πρώτη ἄνοιξε τήν εἴσοδο στήν ἁμαρτία καί ἡ δεύτερη, ἡ Παναγία, ὑπηρέτησε τήν εἴσοδο στόν κόσμο τῆς δικαιοσύνης. Μεγάλη ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ ! Ἐπειδή δέν ἦταν δυνατό νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τόσο μεγάλα δεινά τό ἀνθρώπινο γένος, δέχθηκε ὁ Βασιλιᾶς τῆς κτίσεως ν’ ἀνταλλάξει τήν ἴδια Του δόξα μέ τή δική μας ζωή. Ἔτσι τό φῶς ἔλαμψε μέσα στό σκοτάδι καί τό κατανίκησε. «Ἐν αὐτῷ ζωή ἦν, καί ἡ ζωή ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καί τό φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καί ἡ σκοτία αὐτό οὐ κατέλαβεν» (Ἰωαν. 1,4-5). Τή θνητότητα τήν καταπίνει ἡ ζωή πού πλέον δέν ἐξαντλεῖται μέ τόν θάνατο. Ὅ,τι ἔχει φθαρεῖ σώζεται μαζί μέ τό ἄφθαρτο. Ἡ φθορά δέν ἐπηρεάζει τήν ἀφθαρσία.

Μέ τήν ἐνανθρώπισή Του ὁ Χριστός ἀνύψωσε τόν ἄνθρωπο στήν πρίν ἀπό τήν παράβαση ἀξία του. Ἀνακαίνισε τόν κόσμο. Εἰσήγαγε νέο πολίτευμα. Ἐκήρυξε τήν

ἰσότητα τῶν ἀνθρώπων, δίδαξε τήν ἀγάπη, μακάρισε τούς πτωχούς, ἐγκωμίασε τούς ἐλεήμονες, ἀνύψωσε τούς ταπεινούς καί προσκάλεσε ὅλους τούς ἀνθρώπους νά Τόν ἀκολουθήσουν.

Μέ καθαρή συνείδηση, μέ αἰσθήματα ἀπείρου εὐγνωμοσύνης ἄς προσκυνήσουμε Ἐκεῖνον πού γεννήθηκε σήμερα ἀπό τήν Παρθένο Μαρία γιά τήν σωτηρία μας. Ἄς προσκυνήσουμε Ἐκεῖνον πού γεννήθηκε στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ γιά νά φωτίσει τόν κόσμο καί νά τόν ὁδηγήσει στό φῶς τῆς Θεογνωσίας.

Ἄς προσκυνήσουμε Ἐκεῖνον πού ἀνακλίνεται στή φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων γιά νά ἀνορθώσει τόν πεσμένο ἀπό τήν ἁμαρτία ἄνθρωπο.

Μαζί μέ τούς Μάγους ἄς Τόν προσκυνήσουμε, μέ τούς Ἀγγέλους ἄς Τόν δοξολογήσουμε, μέ τούς ἁπλοϊκούς ποιμένες ἄς Τόν ἀνυμνήσουμε, γιατί γιά μᾶς γεννήθηκε, γιά μᾶς ἔγινε ἄνθρωπος, γιά μᾶς ταπεινώθηκε, γιά νά μᾶς ὑψώσει. «Δι’ ἡμᾶς γάρ ἐγεννήθη παιδίον νέον ὁ πρό αἰώνων Θεός», στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ τιμή καί ἡ προσκύνηση στούς αἰῶνες. ΑΜΗΝ.

Διάπυρος πρός τόν ἐν τῷ Θεοδέγμονι Σπηλαίῳ

τεχθέντα Κύριον εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΤΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΣΑΣ ****